

יוסי בן יוחנן

הבית שלא ננעל מעולם

ספור מפלא על תורה,
חסד ואהבת ישראל.

כרטיס זהוי

תקופה: דור המעבר, תקופת הזוגות
(לפני מרד החשמונאים).

זמן: כ-170 שנים לפני הספירה.

תפקיד: אב בית הדין של
הסנהדרין בירושלים.

חורף קשוח בירושלים

הקר היה נוקב והרוח יללה.
בגלל גזרות היונים, אנשים פחדו...

כלם נעלו את הדלתות
וכבו את האורות.

אך ליוסי בן יוחנן היה כלל!

יהי ביתך פתוח לרוחה, ויהיו עניים בני ביתך!

התורה למדה אותו לאהוב כל יהודי בלי גבול.

האור בקצה העיר

בתים סגורים בחשכה.

בית אחד שמפיץ אור של תקווה.

ריח שמן זית טהור ואור מתוק מלאו את הרחוב.

אב בית הדין של ישראל

התנא הקדוש יושב בביתו, שקוע
בלמוד תורה ובתפילה לה'.

הדלת תמיד פתוחה
לכל מי שצריך עזרה.

ליל ששי סוער

בְּעֶצֶם הַסְּעָרָה, הַגֶּשֶׁם הִכָּה בַּחוּמוֹת...
הָיָה קָר וּמִפֶּתַח בַּחוּץ.

A dramatic scene featuring a person's silhouette against a bright, warm light coming from a wooden door. A hand, covered in blood and dripping with it, is pressed against the door. The background on the left shows a dark, stormy sea with rain falling. The overall mood is one of horror and suspense.

טוק... טוק... טוק...

פתאום, מתוך רעש הסערה,
נשמע קול דפיקה חלש מאוד.

יֵלֵד קִפּוּא בְּבוֹץ

יוֹסֵי בֶן יוֹחָנָן הַבְּחִין בְּיֶלֶד קָטָן וְיָחֵף,
רוֹעֵד מִקֶּר בְּתוֹךְ שְׁלולִית.

ללא הסוס!

הָרַב הַגָּדוֹל יָצָא בְּמוֹ רַגְלָיו אֶל הַסְּעָרָה,
חָפֵן אֶת הַיֶּלֶד וְהָרִים אוֹתוֹ.

זֶהוּ חֶסֶד
שֶׁל אֱמֶת!

שטיפת הרגלים

הרב פרע על ברכיו הזקנות, ובעדינות
רחץ את הבוץ מרגלי הילד.

קדשה אמתית מתבטאת בענוה.

אתה הבן שלי

"אל תירא, בני אהובי, לחש הרב.
מהיום, המקום הזה הוא
הבית שלך!"

פרות של אהבה

בזכות החסד הגדול, גדל היילד בדרך
ה' והפך להיות צדיק עצום!

איש אשכולות

חכמינו קראו ליוסי בן יוחנן בתאר "אשכולות" – איש שהכל בו!

מוסר השכל: מהו חסד אמתי?

לא רק זריקת מטבע לעני...

אלא קבלת השני באהבה שלמה,
בלב פתוח ובפנים מאירות!

יהי ביתך פתוח לרווחה!